

Evangelí de la festa de la Presentació del Senyor

“Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor”. També nosaltres volem participar en la vida divina de qui ha volgut compartir la nostra condició humana. Estem cridats a oferir les nostres vides com un sacrifici espiritual.

Evangelí (Lc 2, 22-40)

Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a

la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor. Així ho prescriu la Llei del Senyor: Tot primogènit mascle serà consagrat al Senyor. Havien d'oferir en sacrifici, tal com diu la Llei del Senyor, un parell de tórtres o dos colomins.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós, que esperava que Israel seria consolat i tenia el do de l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia fet saber que no veuria la mort sense haver vist el Messies del Senyor. Va anar, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb l'infant Jesús per complir amb ell el que era costum segons la Llei, el prengué en braços i beneí Déu dient:

—Ara, Senyor, deixa que el teu servent

se'n vagi en pau, com li havies promès.

Els meus ulls han vist el Salvador,
que preparaves per presentar-lo a
tots els pobles:

llum que es reveli a les nacions,
glòria d'Israel, el teu poble.

El seu pare i la seva mare estaven
meravellats del que es deia d'ell.
Simeó va beneir-los i digué a Maria,
la seva mare:

—Aquest infant serà motiu que molts
caiguin i molts s'aixequin a Israel;
serà una senyera que trobarà
contradicció, i a tu mateixa una
espasa et traspasarà l'ànima. Així es
revelaran els pensaments amagats al
cor de molts.

Hi havia també una profetessa,
Anna, filla de Fanuel, de la tribu
d'Aser. Era d'edat molt avançada:

després de casada, havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda, i ara ja tenia vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple i donava culte a Déu nit i dia amb dejunis i pregàries. Ella, doncs, es va presentar en aquell mateix moment i donava gràcies a Déu i parlava de l'infant a tots els qui esperaven que Jerusalem seria alliberada.

Quan hagueren complert tot el que manava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. L'infant creixia i s'enfortia, ple de saviesa; i Déu li havia donat el seu favor.

.....

Comentari

El relat de la presentació del Senyor se situa després de l'adoració dels reis d'Orient i abans de la fugida a

Egipte. Per als hebreus, trenta-tres dies després de la circumcisió, és a dir, quaranta dies després del naixement d'un nen, ve la purificació de la mare (cf. *Lv* 12, 1-8). La idea d'impuresa a l'Antic Testament no és la que tenim avui. No és pas una falta moral. La dona que porta un nen al món ha entrat en contacte amb el poder creador de Déu i, a causa de la indignitat de la persona humana, la contamina: es torna ritualment impura. La purificació manifesta que es reconeix i respecta la santedat de Déu.

Una altra cosa era, sempre al poble elegit, la possibilitat de rescatar el primogènit, propietat incondicional de Déu. No obstant això, en lloc de rescatar el primogènit, els seus pares podien oferir-lo al Senyor.

Sant Lluc no parla de rescat, sinó de “presentació” al temple el mateix dia de la purificació de la mare: uneix

dos esdeveniments diferents. Si escriu que “quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació” (v. 22), és perquè el nen va acompanyar la mare en el ritu.

Maria i Josep saben qui és Jesús; aquest primogènit, que pertany a Déu (cf. *Nm* 3, 13), és el Fill de Déu. Per això la seva iniciativa del que Lluc anomena “presentació”, des d'una perspectiva de culte segons sembla.

De fet, allò que importa a l'evangelista és la relació de Jesús amb el temple. La vinguda de Maria al temple per a la purificació és per a Lluc la “presentació” de Jesús. Perquè el temple és el lloc on el sacerdot ofereix el sacrifici. Jesús pertany a Déu; Josep i Maria ratifiquen en certa manera aquesta pertinença mitjançant un gest d'ofertament del nen a Déu. A més, les

tórtores subratllen encara més el caràcter sacrificial del gest. Jesús és sant, és de Déu i s'oferirà com a sacrifici a la Creu: és alhora l'ofrena, l'altar i el sacerdot. Jesús és en realitat el veritable i definitiu Temple.

A continuació, Lluc relata la trobada amb Simeó i la seva profecia. També aquí és el caràcter sacerdotal i de sacrifici allò que interessa a l'evangelista. L'Esperit Sant inspira a Simeó: proclama el que ara és el Salvador. Anna, per la seva banda, es fa ressò del càntic de Simeó, l'acció de gràcies del qual per l'arribada del Messies és un himne litúrgic que reforça encara més la centralitat del temple i del culte. L'espasa de què parla Simeó pot matar i, alhora, també salvar. En aquest sentit, és Jesús qui discernirà els cors i Maria és la primera el cor de la qual és ple de fe.

També nosaltres, immersos en el baptisme en la mort i la resurrecció del Crist, som el temple de Déu. Estem cridats a oferir les nostres vides com un sacrifici espiritual. Com la gota d'aigua que el celebrant barreja amb el vi abans de la consagració, volem participar en la vida divina de qui ha volgut compartir la nostra condició humana (Cf. *Misale romanum*, Ordinari de la Missa).

Estem cridats a “presentar-nos” davant el Senyor per oferir-li la nostra vida i tot el nostre ésser, perquè li pertanyem i hi trobem la nostra felicitat. Cada cop que participem en l'Eucaristia, podem actualitzar l'ofertament de nosaltres mateixos, per exemple, durant la presentació dels dons (abans anomenada ofertori), durant l'elevació, o durant l'acció de gràcies després de la comunió. Tota la nostra vida pot esdevenir una "presentació

al Senyor", dient-li: Et serviré,
Senyor, deixa'm servir-te! Estem
cridats a tornar-li tot a ell. Ell és la
veritable llum, el seu Esperit ens
dona l'amor que és al cor de les
nostres vides i que podem
transmetre per donar sentit a tantes
vides. Benet XVI va escriure que
"l'amor és una llum –en el fons
l'única– que il·lumina constantment
un món fosc i ens dona la força per
viure i actuar..." [1].

++La festa d'avui és a l'Església una
jornada de pregària especial pels
religiosos i les religioses [2]. La seva
fidelitat sosté la gran majoria dels
batejats cridats a la santedat en la
vida en mig del món.

.....

[1] Benet XVI, *Deus caritas est*, 25 de
desembre de 2005, n. 39.

[2] Cf. Francesc, *Homilia a la festa de la Presentació del Senyor*, 2 de febrer de 2019.

Guillaume Derville // Tung256 - Pixabay

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-la-
festa-de-la-presentacio-del-senyor/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-de-la-festa-de-la-presentacio-del-senyor/)
(15/03/2026)